

New York Times bestseller sorozat

NEGYEDIK KÖNYV
A SÍRON TÚL

JUDE WATSON

A 39 KULCS

A 39 KULCS

A SIRON TÚL

JUDE WATSON

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2011

*Cleónak, társamnak a kalandokban.
Ez a könyv legyen a tiéd.*

J. W.

1. FEJEZET

Ha Amy Cahillnek listát kellett volna összeállítania arról, hogy mi a legidegesítőbb a tizenegy éves kistesókban, akkor az „eltűnés” minden bizonnyal a *numero uno* lett volna.

Ezt talán csak az előzte volna meg, hogy „egyáltalán léteznek”.

De dobogós helyen állt volna az „ábécé elbőfögése” is...

Amy a Khán el-Khalíli piac közepén jobbra-balra kapdosta a fejét, hogy megtalálja az öccsét, Dant. A lány az időzónaváltás miatt egy kicsit kótyagos volt. Dan az előbb még mellette állt. Aztán *két másodpercre* elfordult, hogy megvegyen egy nofertitis ceruzát, és mire visszafordult, a fiú felszívódott.

Fullasztó meleg volt, a piac zsongott a boltokból kiszűrődő zenétől és az árusok kiabálásától. A feje fölött élénk színű feliratok lengedeztek. Turisták szlalomoztak a tömegben, a zsebtolvajok miatt előrevetett hátizsákokkal, és lépten-nyomon megálltak fényképezni. Fejkendős asszony került ki épp egy sor türkizkék széket, hogy két fiát utolérje. Egy férfi narancssal

teli ládát egyensúlyozott a fején. Egy baseballsapkás turista húzott el Amy mellett *Mi a mú, mi a'?*-feliratú pólóban a kamerája mögé rejtve arcát.

Amy érezte, ahogy a hőség hullámai a bőrét nyaldossák. Remélte, hogy nem ájul el. A szeme előtt színek kavarogtak, arcok emelkedtek ki és tűntek el a tömegben, ismeretlen zajok dörömböltek a dobhártyáján. Mindig is tömegszonya volt, Kairóban pedig tömegből láthatóan sohasem volt hiány.

Kezével az övtáskáját fogva megfordult. A nevelőnőjük, Nellie Gomez a bazársoron lejjebb fűszerekre alkudozott. Amy megpillantotta őrületes félig fekete, félig fehér haját.

Alig egy órája még egy taxiban robogtak a reptérről a város felé, aztán a sofőr könnyed mozdulattal rábökött a piacra, és így szólt: „Itt kezdődik a bazár, ki ne hagyják!”, Nellie pedig megfogadta a tanácsát. Mire felocsúdtak, csomagjaikkal és macskaszállítójukkal a bazár közepén találták magukat. Saladin dühösen nyávogott, amikor Nellie bejelentette: „Csak tíz perc az egész, aztán irány a hotel... De klassz! Kardamom magok!” Nellie számára minden új város újabb alkalmat adott furábbnál furább ételek és fűszerek beszerzésére.

Végre kiszúrta Dant. Egy kirakathoz tapadt, amely tele volt ajándéktárgyakkal. Amy gyanította, hogy vagy a tutanhamonos faragó, vagy a múmia alakú zseblámpa ejtette rabul a fiút.

Ahogy átvágott a tömegben, Dan hol felbukkant, hol újra eltűnt előle. Káprázott a szeme az erős

napfénytől, és nagyon remélte, hogy a jövő minimum egy légkondicionálót tartogat a számára.

A *Mi a mű, mi a'?*-pólós turista egyre közelebb araszolt Danhez. Amikor kipislantott fehér napszemüvege mögül, Amy fejében megszólalt a vészcsengő. Egy szalmakalap került elé, ezért oldalra kellett hajolnia, hogy kilásson.

A turista behajlította a mutatóujját az első percnél, mintha görcs állt volna bele. A tűző nap megcsillant valami hegyesen, ami a körméből állt ki.

– Dan! – kiáltott fel Amy, de a zene és az árusok kántálása – „csak öt dollár, öt dollár” – elnyomta a hangját. Elrohant egy férfi mellett, aki neonszínű labdákat cipelt egy hálóban.

A turista körméből egy hipodermikus injekciós tű állt ki. Dan még jobban a kirakatra tapadt...

– Dan! – kiáltott volna újra Amy, de csak egy rekedt káromlásra futotta.

Aztán előreugrott, és az utolsó pillanatban felledítette a karját. A tű a nofertitis ceruzába fúródott.

A következő pillanatban Amy szeme megakadt a csillogó fémen. Mintha lassított felvételen nézné: halálos szérum buggyant ki a végén, és cseppje a porba hullott.

Ott állt előtte Irina Szpaskij. Az egykori KGB-ügynök. A kém. Az unokatestvére.

Irina bal szeme tikkelt.

Megrázta a kezét, de a ceruza fogva tartotta a tűt.

A boltos kisietett.

– Szépséges kisasszony, ez beleragadt! De van másik!

– Kell a csudának ilyen bővli! – förmedt rá Irina.

Amy és Dan kihasználta az alkalmat. A fiú, akár egy középpályás, kerülgetni kezdte az embereket, a lány pedig követte.

A lábuk lüktetett, de addig rohantak a bazár girbe-gurba utcácskáin át, amíg csak bírták szusszal. Aztán megálltak és összegörnyedtek, kapkodták a levegőt. Amikor újra felegyenesedtek, Amy rájött, hogy csúnyán, ostobán és jóvátehetetlenül eltévedtek.

– Nellie keresni fog minket – mondta Amy, és fel-pattintotta a mobilját. – Nincs térerő. Vissza kell találnunk hozzá.

– És reménykedjünk, hogy közben nem botlunk bele Irina elvtársnőbe. Semmi kedvem egy újabb családegyesítéshez.

Kezdték ódzkodni a családi találkozótól. Alig néhány hete érte őket a csapás, hogy nagymamájuk, Grace nincs többé. Nem volt könnyű feldolgozni. A szüleik halála után Grace lett a legfontosabb ember az életükben. Bár nem laktak vele, a hétvégéket Boston melletti kastélyában töltötték, és nemcsak a nyári szünetben, de az iskolaév alatt is gyakran mentek vele kirándulni. A nagyanyjuk halála teljesen összetörte őket.

Pedig ez csak a kezdet volt.

Grace a végrendelete felolvasására meghívta a Cahill család négy ágát. Videoüzenetet intézett hozzájuk, amelyben választási lehetőséget ajánlott. Vagy

zsebre vágják egymillió dollárt, vagy részt vesznek a 39 kulcs utáni hajszában, és ha megnyerik a versenyt, a világ leghatalmasabb embereivé válnak. Bár az egymillió dollár igen kecsegtető volt, Dan és Amy nem sokat teketóriáztak. Tudták, hogy a nagymamájuk azt szeretné, ha felvennék a kesztyűt. Grace sohasem választotta a könnyebb utat.

A döntés könnyű volt, a kivitelezés annál nehezebb. Amyt arra tanították, hogy nyeresre játsszon, még ha Courtney Catowsky a fejéhez is vágja a röplabdát. Most már tudta, hogy ez volt a felkészülés az igazi küzdelemre. Az olyan rokonok, mint Irina, véresen komolyan vették a versenyt. Ha a helyzet úgy kívánná, hajlandóak lennének begyógyszerezni vagy elrabolni őket, de attól sem riadnának vissza, hogy eltegyék őket láb alól.

Elindultak. Amy úgy érezte, körbe-körbe járnak. Mint egy rossz álomban, amelyben hiába rohansz, mégsem jutsz előre. Tegnap még Koreában voltak, Szöulban. Előtte Tokióban és Velencében. Ausztria, Bécs, Salzburg. Párizs. Philadelphia. Még egy oroszországi magánrepteret is érintettek.

Soha nem képzelte, hogy valaha ennyi titka lesz.

Soha nem hitte, hogy ennyire félhet.

Soha nem gondolta, hogy ilyen bátor lesz.

Néhány nappal ezelőtt Szöulban kis híján élve eltemették őket. Ráadásul olyan emberek, akikben megbíztak. Natalie és Ian Kabra... nem akart rágondolni. Nem akart arra gondolni, hogyan fogta meg a kezét

Ian, és hogyan hitette el vele, hogy egymás szövetségesei lehetnek. A szövetség végül tiszavirág-életűnek bizonyult. Amikor Ian azt hitte, hogy megszabadulhat Amytől, rögtön felbontotta az egyezséget.

Nem. Akart. Ianre. Gondolni.

Arra is rá kellett döbbernüük, hogy az egyetlen családtagjuk, akiben már majdnem megbíztak, Alistair Oh bácsi, szintén átejtette őket. Elhitette velük, hogy meghalt, pedig kutya baja sem volt.

Ami újabb országok légerén át Kairóba rángatta őket, csupán bizonytalan nyom volt. De megtanulták, hogy nem szabad hagyni, hogy a nyomok kihűljenek. Egy piramis forma és egy szó. Szahmet. Az egyiptomi oroszlánfejű istennő. Amy még Koreában vett néhány könyvet, hogy utánanézzon az istennőnek, de még mindig nem jött rá, miért küldték ide őket... és azt sem látta tisztán, hogy egyáltalán mit is keresnek.

Amy érezte, hogy pólója alatt patakokban ömlik az izzadság. A hőmérséklet több mint harminc fok volt. A haja a tarkójára tapadt. Ian jutott eszébe, aki még a pokol kapujában is megőrizte volna eleganciáját.

Nem. Gondolni. Ianre.

Minden zsongott körülötte. Folyamatosan szóltak az autódudák, kiabáltak az árusok, mobiltelefonok csörögtek, és meghallotta, hogy valaki azt kiáltja: „Ne bénázz már! Siess!”

Várjunk csak. Ez nem hangzik valami egzotikusan. Ez Dan hangja.

– Orosz kém két óránál, és közeledik – sziszegte.

Irinát túlságosan lefoglalta a keresésük, ezért nem vette észre őket. A másik oldalon szimatolt, bekukkantva minden boltba.

Amy behúzta Dant egy kávéházba. Az asztalok mellett teát iszogatva férfiak diskuráltak, mások újságot olvastak. A turisták útikönyveiket bújták narancsleveik fölött. Amy a hátizsákjával meglökött egy fehér öltönyös, termetes urat, és kidöntötte a teáját.

Minden szem rászégeződött. Egy pillanatra elcsendesedtek a backgammon táblák mellett is. Amy érezte, hogy elvörösödik. Utált középpontban lenni, különösen akkor, ha valami bajt csinált.

– Bo-bo-bocsánat – dadogta. Mindig dadogni kezdett, ha ideges volt, és ezt is nagyon utálta. Megpróbálta feltörölni a padlót.

– Semmi baj, kisasszony, csak tea volt – mosolygott rá kedvesen az úr, és intett a pincérnek.

A falakon lógó hatalmas tükrökben mindenki követhette a jelenetet. Amy is látta magát, a rákvörös képét, a hadonászását, a törzsvendégek tekintetét, és látta... hogy kinyílik az ajtó. Hiába öltözött turistának, és hiába vett fehér napszemüveget, Irina úgy masírozott be a kávéházba, mint valami rendőr, aki bűnözőket keres.

Tudták, hogy alig három másodperc múlva a szeme megakad majd rajtuk.

2. FEJEZET

A nagydarab férfi feltápászkodott, és egy pillanatra eltakarta őket. Dan kapva kapott az alkalmon. Egy vastag függöny mögé bújt, és behúzta Amyt is.

Kis folyosón találták magukat, ami egy oldalajtóhoz vezetett. Kirohantak rajta.

Kanyargós sikátorba jutottak. Tudták, hogy Irina bármelyik pillanatban felbukkanhat. Megkerültek egy ládákkal telepakolt kocsit, a napon szunyókáló tulajdonos meglepetten pislogott, amikor felzavarták. Berohantak egy bolt hátsó ajtaján, és egy raktárban kötöttek ki. Sötét volt odabent, és minden csupa por. Dan fulladni kezdett.

– Használd az asztmasprédet! – figyelmeztette Amy.

– A... spré... Nellie-nél... maradt – zihálta Dan. Utálta ezt az érzést, mintha valaki kifacsarta volna a tüdejéből a levegőt. Mindig a legrosszabbkor tört rá.

– Jobb helyen nem is hagyhattad volna... Na, gyérünk!

Amy kézen fogta Dant, és elindult, egyenesen a boltba. A helyiség világos volt és levegős, a plafonról flitteres hastáncosruhák lógtak.

– Jó napot! Csinos ruhácskát keresnek? Olcsón adom!
– Köszönöm, de nem tetszik a színük – hadarta Dan, és kirohant az ajtón.

Végigfutottak egy újabb kacskaringós utcán, majd egy másikon. Amy végül intett, hogy megállhatnak.

– Leráztuk.

– Egyelőre. – Dan elkapta Amy könyökét: – Odanézz!

Néhány lépésnyire egy táblát vettek észre: „SZAHMET”.

A vörös függönyös kirakatban egyetlen szobor állt: kék kőből kifaragva, oroszlánfejjel, büszkén és sudáran.

Amy és Dan egymásra néztek, és habozás nélkül beléptek a boltba.

Egyenesen a Szahmet-szoborhoz mentek. Szemmel láthatóan antik darab volt. A felszínén nyomot hagyott az idő, és az oroszlán egyik füle is letört.

Abban a pillanatban előugrott az eladó, egy vékony, ideges alak, fekete nadrágban és fehér ingben.

– Érdekel benneteket? Gyönyörű, nem igaz? Ez eredeti, nem másolat. Valamikor Napóleoné volt. Jó szemetek van a műkincsekhez.

– Napóleoné?! – lepődött meg Dan. – Én azt hittem, hogy a Napóleon egy tésztaféle ragacsos töltelékkel.

Amy dühösen nézett:

– Neked van ragacsos töltelék a fejedben! Napóleon francia császár volt. Meghódította a világot. Nem emlékszel? Láttunk róla egy festményt a párizsi Lucian-erődben. Ő is Cahill volt. Az egyik ősünk.

A Cahill család Lucian ágának bámulatos stratégiai érzéke volt. Persze egykori nagyságuk mára Ian és Natalie Kabra, valamint az örült orosz, Irina Szpaskij aljas kis húzásaira zsugorodott.

– Ha Napóleon is bukott rá, akkor tényleg fontos lehet – mondta Dan.

– Csodálnám, ha ilyen egyszerű lenne.

– Miért ne lehetne, ha már annyit szenvedtünk? – érvelt Dan.

A boltos kicsit felemelte a hangját, úgy próbálta visszatéríteni őket a tárgyhoz:

– Látom, hogy nagyon izgat benneteket a dolog. Napóleonnak valóban nagyon sok kincse volt. Némelyiket Franciaországba vitte, némelyiket itt hagyta – tette kezét a szoborra, és végigsimított rajta. – Itt vannak a szüleitek is? A legjobb áron adom. Én vagyok a legjobb régiségkereskedő egész Kairóban!

– Köszönjük, de nem kérjük! – rázta le Dan. Szenvedélyes gyűjtő volt, tudta hát, hogy úgy lehet a legjobb árat kialkudni, ha úgy tesz, mintha nem érdekelné az áru. – Menjünk, Amy! Nézzünk szét máshol is! Különbözik meg hogy lehetnének Napóleonnak Egyiptomban is kincsei?

– Napóleon 1798-ban megszállta Egyiptomot – világosította fel Amy az öccsét.

– Úgy látom, hogy a kisasszony a történelemmel is tisztában van. Boldog lennék, ha ilyen értő kezekbe kerülne a szobor. Tessék, fogd!

Különös érzés volt kézbe venni egy ilyen régi tárgyat. Valamit, amit Napóleon is megérinthetett. Mindig megborzongott, ha belegondolt, hogy DNS-eik láncra olyan sok kivételes személyiséggel köti őket össze. Napóleon!

– Csak kétezer – folytatta az eladó.

Amy felkapta a fejét.

– Már mint *dollár*?!

– Nektek odaadom ezerötszázért. A kairói múzeumból érdeklődik iránta valaki. Négykor jön vissza.

– Azt erősen kétlem, Abdul...

Amy megfordult. Egy magas, szőke idegent vett észre, aki a bolt elejében nézelődött, és észrevétlenül melléjük somfordált. Húszas éveiben járhatott. Pólót viselt, homokszínű nadrágot és szandált. Barnára sült arca kiemelte élénkzöld szemét.

– ...hacsak nem bizsut keres a kulcstartójára – mondta brit akcentussal, és kivette a lány kezéből a szobrot: – Várjunk csak, mikori is lehet ez a remekmű? Szerintem anno domini 2007-ben készülhetett.

– Ugyan már, Theo! – mosolygott kínjában az eladó. – Tévedsz. Ez eredeti, biztosíthatlak, hogy...

– Hiába biztosítasz bármiről is, nekem erősen úgy tűnik, hogy ezt a két tinit fel akartad ültetni – vágott közbe a Theónak nevezett férfi.

– Azt állította, hogy Napóleoné volt – mondta Dan.

– Meglehet. De azé a Napóleoné, akinek a keresztnéve Joe, és kiváló olasz éttermet vezet az utca végén.

– Nem megmondtam, hogy Napóleon olasz volt?! – nézett rosszallóan Dan a nővére.

– Nem jársz messze az igazságtól, mert Korzikán született – mondta Theo. – Szeretnétek látni a bolt többi részét is?

– Szerintem ne untassuk tovább őket! Látom már, hogy itt nem találják meg, amit keresnek. Talán egy másik boltban. Különben is, ideje teázni... – kezdte Abdul, de Theo rá sem hederítve elhúzott egy vastag függönyt.

Egy hosszú asztal fölé munkások hajoltak. Amy lábujjhegyre állva próbált átkukucskálni az eléjük álló boltos válla fölött. A munkások csiszolópapírral és drótkefével dolgoztak a Szahmetéhez hasonló szobrokon. Buzgón csiszolták őket, hogy minél öregebbnek tűnjenek.

Abdul megvonta a vállát.

– Valamiből meg kell élni.

– Ártatlan csalás, ugye? – mondta Theo.

Ebben a pillanatban Dan elkapta Amy karját. Az ablakon túl Irina állt, és szemét árnyékolva kukucskált be a boltba.

Theo észrevette a riadalmukat:

– Az anyukátok?

– Nem, csak egy nyanya a csoportból. Ki nem állhatjuk – válaszolta Amy.

– Ránk ragadt, és nem tudjuk levakarni. Van itt hátsó kijárat? – kérdezte Dan.

– Egy dolgot tudnotok kell rólam: olyan helyre be sem lépek, ahol nincs vészkiárat.

Épp akkor szólalt meg az ajtó fölötti rézcsengő, amikor bebújtak a függöny mögé.

Ezúttal könnyebb dolguk volt. Nem kellett mást tenniük, csak követni Theót.

Látszott rajta, hogy úgy ismeri a sikátorok labirintusát, mint a tenyerét. A bazar boltíves bejárata előtt megálltak, hogy kifújják magukat.

– Most már biztonságban vagyunk – szuszogta Theo. – Hívjak nektek egy taxit, ami visszavisz a szállásotokra?

– Először meg kell találnunk a nevelőnőnket – mondta Dan. – De ahhoz nem ártana tudni, hogy hol vagyunk.

– Akkor kezdjük az elején. Hol hagytátok el?

– Valami fűszeres stand előtt – ráncolta a homlokát Amy.

– Abból itt rengeteg van. Nem tudnátok valami közelebbit mondani?

Dan behunyta a szemét.

– Sárga cégtábla, barna felirat, arab betűk. Három sor fűszer kosarakban, zöld vödörökben magok. Bajszos eladó, a bal arcán szemölcs. Mellette egy gyümölcsös stand, és egy vézna, piros kalapos alak azt kiabálja, hogy „gránátalmát tessék!”

Theo felszaladt szemöldökkel meredt Amyre:

– Mindig ilyen?!

– Folyton.

Szemükkel Irinát keresve követték Theót a piacon át.

– Te itt élsz? – kérdezte Amy az embereket kerülgetve.

– Angliában jártam egyetemre, de aztán visszajöttem.

– Látom, ismered a várost.

– Idegenvezetőként dolgoztam – mosolygott a férfi Amyre, aki csak ekkor döbönt rá, hogy mennyire jóképű.

Nellie fortyogva állt a bolt előtt, ahol hagyták. A kezében csomagokkal teli hálós szatyor lógott, a lába előtt, egymásra hányva Dan táskája, a saját cókmókja és az Alistairtól kölcsönzött válltáska. Saladin bánatosan nyávogott a hordozójában. Nellie rájuk rontott.

– Ti meg hol a fenében voltatok!? Attól félttem, hogy elraboltak! Ha még egyszer... – Nellie ekkor vette észre Theót, és abbahagyta a dühöngést. Tetőtől talpig végigmérte. – Szióka, Indiana Jones – dorombolta olyan hangon, mint amikor Saladin vörös csattogóhalat lát a tányérjában.

Nellie a távollétükben vásárlással töltötte az időt. Teste köré, mint egy tunikát, finom lila fátylat tekert. A szemét kihúzta feketével, a szemhéját aranyra festette, és könyéktől csuklóig karperecek borították. Úgy nézett ki, mintha egy hip-hop háremből szalajtották volna.

– Szióka, Mary Poppins – válaszolta Theo vigyorogva.
– Jól látod! Szinte mindenben tökéletes vagyok. –
Előrenyújtotta a kezét: – Nellie Gomez.

– Theo Cotter.

Dan pofákat vágott, mert Nellie keze szemlátomást hozzáragadt Theóéhoz. Vajon Nellie elpirult valaha életében? Dan szerint képtelen lett volna rá.

– Theo mentett meg attól, hogy egy hamisítványt megvásároljunk – magyarázta Amy.

A férfi vállat vont.

– Pechetekre a város legnagyobb turistakopasztójába botlottatok. Ha akarjátok, mutatok nektek sokkal megbízhatóbb helyeket – mondta Theo, és közben Nellie-n legeltette a szemét.

– Ez nagyszerű! – lelkesedett Nellie, mintha Theo azt ajánlotta volna fel, hogy felfedi előttük az univerzum titkát.

– Én a hotelre szavazok – szólalt meg Amy. Theo rendes srácnak tűnt, de ez még nem ok arra, hogy megbízzanak benne. Különben sem volt vesztegetni való idejük. Mielőtt Szöulból távoztak volna, megtalálták Alistair törzsutaskártyáját. Dan zsebre vágta, és a reptérről szobát foglaltak vele a Hotel Excelsiorban. Amy már alig várta, hogy bejelentkezzenek, és végre kitalálja, hogyan tovább. Az események túlságosan felgyorsultak.

Theo átvett Nellie-től néhány táskát.

– Úgy vettem észre, hogy érdeklődtek Napóleon iránt – fordult Amyhez. – Tudtad, hogy amikor leigázta

Egyiptomot, egy csapat tudóst, régészt és művészt hozott magával, akiknek az ország tanulmányozása volt a feladatuk?

Ez annyira lucianes, gondolta Dan.

– A ház, ahol a tudósai éltek, ma múzeumként működik. Jó ismerősöm az igazgatója.

Ügyes húzás, fintorgott Dan, mert tudta, hogy ha nővére meghallja a *múzeum* szót, rögtön csöpögni kezd a nyála. Mintha egy duplacsokis brownie-t lengetnének az orra előtt.

– Itt van a közelben? – kérdezte izgatottan Amy. Talán át kellene gondolnia a dolgot. Ha a ház még megvan, talán találnak majd valamit, ami közelebb vezeti őket az egyik kulcshoz.

– Kairóban semmi sincs messze. Szennari-háznak hívják, és itt van a Haret Monge szomszédságában.

– Helyes. Ezt tudtuk – mondta Dan.

– Menjünk! Fogok egy taxit – sürgette őket Theo.

Theo megfordult, és egy forgalmas, belvárosi úthoz vezette őket. Lehet, hogy voltak sávok, Dan azonban nem tudott kivenni egyet sem. Autók vágtak be a legkeskenyebb résekbe vagy a robogó teherautók elé, és a piros lámpánál gázt adtak, fittyet hányva a féktávolságra a buszok fenekében pöfögtek, mindezt dudakoncerttel és kiabálással kísérve. Amy, Dan és Nellie összenéztek. Rejtély volt számukra, hogyan fognak ilyen fejetlenségben taxit.

Theo viszont lazán kiállt az útestre, feltette a kezét,
és egy taxi máris lefékezett előtte.

– Látjátok! – olvadozott Nellie. – Mondtam, hogy
egy Indiana Jones!

A SÍRON TÚL

Amyt és Dant elárulták unokatestvéreik, és cserbenhagyta a nagybátyjuk. Ők mégsem adják fel, és meg sem állnak Egyiptomig egy igencsak bizonytalan nyomot követve a világ legnagyobb hatalmát jelentő 39 Kulcs utáni hajszában.

Egyiptomba érve meglepetten tapasztalták, hogy üzenet várja őket Grace-től, halott nagymamájuktól.

Grace segíteni akar a két árván... vagy a testvéreknek a legrútabb árulással kell szembenézniük?

OLVASD EL!

FEJTSD MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Kövess Amy és Dan Cahillt
a világ körüli hajszában,
ami a 39 kulcs
megszerzéséért folyik!

A HAJSZA AZ
1., 2. ÉS 3.
KÖTETBEN
EKEZDŐDÖTT